

dedicació del professor Egozcue a la Universitat— que un càrrec amb tant contingut com el de secretari general no comprometés ni afectés la seva brillant trajectòria docent i investigadora. I tot això ha estat possible sense que disminuís en cap moment la seva disponibilitat i el seu tracte cordial amb els companys de professorat, amb el personal d'administració i serveis i amb els alumnes.

Ens queda comentar només, en aquest ràpid esbós de la personalitat de Josep Egozcue i Cuixart, l'aspecte relatiu a la identificació amb el nostre país i amb la seva cultura i la seva llengua. El professor Egozcue va lluitar, des de la seva incorporació a la Universitat Autònoma de Barcelona l'any 1970, per la plena normalització de la nostra llengua en els àmbits docents i administratius. Cal citar aquí la utilització única del català en les seves activitats docents des del 1970, i que sota la seva direcció es va llegir la primera tesi doctoral en català a la Universitat Autònoma de Barcelona (presentada per Xavier Llobell, sobre el tema *Estudi dels efectes de la cloroquina sobre els cromosomes de cèl·lules somàtiques i germinals*). Des de la seva incorporació a l'equip rectoral com a secretari general, Josep Egozcue va lluitar decididament perquè el Gabinet de Català, que era solament un suport tècnic per a la correcció lingüística, es convertís en un autèntic servei de català, amb més personal i amb una direcció professionalitzada. Aquest servei ha contribuït d'una manera decidida, des de la seva creació, a la normalització de la nostra llengua en tots els àmbits de la Universitat Autònoma. Actualment el professor Egozcue col·labora amb el TERMCAT en relació amb la terminologia científica en temes de biologia cel·lular.

JOAQUIM GOSÁLBEZ I NOGUERA

Presentat per Mercè Durfort i Coll

Joaquim Gosálbez i Noguera va néixer a Tarragona el 18 de desembre de 1947. Es llicencià i doctorà per la Universitat de Barcelona els anys 1972 i 1976, respectivament. Ha desenvolupat amb rigor els càrrecs docents de la piràmide universitària: primer, com a col·laborador de classes pràctiques; a continuació, com a ajudant; després, com a adjunt numerari o titular, i quan fou adjunt numerari va considerar que era un moment oportú per demanar una excedència i esdevenir conservador tècnic del Museu de Zoologia de Barcelona, perquè creia que podria desenvolupar una tasca de recerca més seriosa i més centrada, convençut que les directrius del Museu devien haver

canviat amb l'adveniment de la democràcia; però es va trobar amb la sorpresa, que més que un investigador, el que necessitava el Museu era un retolador, una persona que es dediqués a la neteja i, a la vegada, que sabés fer relacions públiques, etc. Això va fer que, quan es va convocar la Càtedra de Zoologia a la Universitat Complutense, s'hi presentés i la guanyés brillantment davant d'altres contrincants, fet que creà una colla d'«anticossos» que va saber neutralitzar amb una certa rapidesa. Això queda demostrat pel fet que al cap de poc temps va ser nomenat director d'aquest macrodepartament de biologia, diguem-ne, «animal».

La seva estada a Madrid va facilitar que fos nomenat coordinador de l'Àrea de Biología de Organismos y Sistemas de la Agencia Nacional de Evaluación y Prospectiva i, a la vegada, membre de diferents comissions d'avaluacions de programes científics, beques i ajuts a la recerca, és a dir, que tenia, fins a un cert punt, una situació privilegiada que va aprofitar, d'alguna manera, i va esmerçar algunes pessetes en temes de recerca de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona. De tota manera —no sé si és que va llegir Verdguer—, malgrat el pont aeri i el fet d'haver-se emportat la família a Madrid, quan sortí a Barcelona la Càtedra de Zoologia (malgrat haver-hi altres candidats que havien estat companys d'ell prèviament) s'hi va presentar. Va fer una segona oposició —tal com manen els Estatuts de la nostra Universitat— i la va guanyar. Actualment, aquesta és la seva situació administrativa.

Els seus temes de recerca s'han centrat bàsicament en l'estudi dels micromamífers (s'entén per *micromamífers*: rates, ratolins, esquirols, eriçons, fins a arribar a les musaranyes, que, com ja saben, són els més «micros» dels micromamífers). Què hi ha fet, amb aquests organismes? Doncs, treballs de taxonomia, treballs de distribució geogràfica i migracions i estudis sobre els aspectes biològics, com són els aspectes nutricionals, els aspectes de bioacumulació de productes tòxics, i també estudis sobre la taxa de reproducció.

Aquests treballs s'han centrat fonamentalment en poblacions de tots els Països Catalans. Té una gran vinculació amb gent que treballa sobre aquesta qüestió a Palma de Mallorca i també a Banyuls de la Marenda, on hi ha un centre d'ecologia terrestre, molt avesat en l'estudi de les musaranyes.

Tots aquests estudis de recerca han quedat recollits en vuitanta publicacions editades en revistes nacionals i internacionals i ha tingut setze projectes subvencionats (val a dir que molts d'ell són anteriors al càrrec que va ocupar a Madrid; això, que quedi clar). Ha dirigit

nou tesis doctorals i set tesis de llicenciatura, i ara, en reincorporar-se a la Universitat de Barcelona, vol desviar una mica els temes de la seva recerca iniciada el 1971 abordant la problemàtica de les estratègies reproductores, és a dir, veure la morfologia dels espermatozoides i relacionar-los amb les condicions ambientals en què viuen les poblacions dels micromamífers estudiats. És un tema realment apassionant, no solament per als ratolins sinó també per a l'espècie humana.

Ha fet múltiples treballs de divulgació científica, i també ha col·laborat en la *Història natural dels Països Catalans* (no es pot ser professor de la Facultat de Biologia sense col·laborar en aquesta obra, que difícilment es podrà superar).

La seva vinculació a l'Institut d'Estudis Catalans s'ha fet a través de la seva filial, la Institució Catalana d'Història Natural, del Consell Directiu de la qual ha format part de l'any 1973 al 1985: primer, com a bibliotecari i, posteriorment, com a tresorer i secretari. Els membres del dit Consell ara presents a la sala —com els doctors Bolòs i Vigo— coneixen el rigor i la meticulositat que té el doctor Gosálbez, no solament en les qüestions científiques, sinó també en les qüestions burocràtiques. Darrerament se li va oferir la presidència d'aquesta institució, però qüestions circumstancials van fer que declinés aquest honor. De tota manera, em consta que la seva col·laboració en el si de la Secció de Ciències Biològiques, si vostès li atorguen la confiança, pot ser altament positiva amb l'aportació dels seus coneixements a la nostra societat científica.

XAVIER LLIMONA I PAGÈS

Presentat per Oriol de Bolòs i Capdevila

Xavier Llimona i Pagès va néixer a Barcelona l'1 de febrer de 1943. Va estudiar ciències biològiques a la Universitat de Barcelona i es va llicenciar l'any 1965. Quan era estudiant ja va participar en les activitats de la Institució Catalana d'Història Natural, que aleshores actuava d'una manera clandestina. El tinc present d'aquell temps com un alumne destacat, actiu i optimista —un optimisme que ha mantingut sempre—, que l'ha portat a agrupar al voltant seu conjunts d'investigadors que han fet un treball important.